

Ieremia

Capitolul 13 – împotriva mândriei lui Israel

Am observat că primele 6 capitole sunt o introducere a cărții în care ni se spune că Iuda este bolnav și trebuie pedepsit. Dacă se va căi, va fi mântuit, dacă nu, va fi nimic. Din capitolul 7 se detaliază boala poporului. În capitolul 7 descoperim raportarea greșită a poporului la Casa Domnului, apoi în capitolele 8 și 9 raportarea greșită a poporului la Legea Domnului, apoi în capitolele 10-12 raportarea greșită a poporului la idoli. Autorul ne arată rădăcinile morții spirituale ale poporului. În capitolul 13 ni se descoperă o altă cauză a morții lor spirituale: **mândria**. Desigur că toate aceste surse ale morții din popor se întrepătrund, se influențează reciproc, sunt în același timp și cauză și efect, au simultan rol de simptom dar și de sursă a altor simptome. În același timp am observat că în centru rămâne vindecarea lui Ieremia. Domnul îi vorbește despre bolile din inima poporului (care erau în formă accentuată, extremă și vizibilă) pentru a-l ajuta să-și descopere propriile boli (mai ascunse, mai puțin accentuate, dar reale și adânci). De aceea intuim că Domnul îi vorbește în acest capitol despre mândria poporului pentru ca Ieremia să se cerceteze înaintea Domnului pentru propria mândrie. Acest lucru este confirmat și de primul pasaj din capitol căci lecția cu brâul este pentru Ieremia și nu pentru popor.

13:1-11 – Lecția cu brâul

Este o lecție în primul rând pentru Ieremia. Este o lecție ciudată și care durează mult timp, suficient de mult timp pentru ca Ieremia să se întrebe: *De ce mă trece Domnul pe aici? Ce vrea să mă învețe?* Drumul până la Eufurat dura ceva vreme. Distanța de la Anatot la Eufurat este de aproximativ 350 de mile. Nu știm exact cu ce s-a deplasat Ieremia dar nu cred că greșim dacă vorbim de o perioadă între două săptămâni și o lună. Deci o lună dus, apoi o lună întors. Apoi din nou o lună dus și apoi din nou a lună întors. Ieremia avea foarte mult timp la dispoziție să mediteze, să se întrebe: *De ce mă pune Domnul să fac toate aceste lucruri ciudate?*

Ieremia cumpără brâul din banii lui. Era un brâu de in. Intuim că era un brâu frumos, de care Ieremia putea fi mândru. Situația economică a țării nu era prea bună. În acele vremuri hainele erau destul de scumpe. Ieremia trebuia să POARTE brâul până la Eufurat, nu să îl ducă în sacoșă. Putea fi admirat de trecători pentru acel brâu. Ieremia se putea atașa de acel brâu și mă refer aici la acea stare normală de a ține la lucrurile tale, la lucrurile în care investești și pentru care ești admirat și lăudat. Domnul îi spune de la început să meargă la Eufurat și să ascundă brâul în crăpătura unei stânci. Dumnezeu nu-i spune să-l lase acolo, ci să-l ascundă în crăpătura unei stânci, deci intenția nu este ca brâul să dispară, să fie găsit de cineva și să fie luat. Ieremia probabil că l-a ascuns foarte bine și a luat toate măsurile ca brâul să nu fie găsit și să nu se degradeze. Ideea de a ASCUNDE brâul sugera intenția ca acel brâu să nu fie găsit. Deci poate exista speranța ca brâul să fie recuperat. Desigur, Ieremia și-ar fi dorit ca brâul să fie recuperat.

Și probabil că pe drum se gândea dacă brâul *său* va mai putea fi recuperat. Se întoarce acasă. Trec mai multe zile. Și deodată Domnul îi spune:

- Scoală-te, du-te la Eufrat și ia de acolo brâul pe care-ți poruncisem să-l ascunzi acolo!

Cred că Ieremia s-a bucurat tare mult când Domnul i-a spus acest lucru! Iată că va recupera brâul! Și pe drum se gândea poate să nu-l găsească altcineva în locul lui. Nu cred că se gândea că brâul se degradase și că nu era bun de nimic. Intervalul de timp era prea mic pentru ca brâul să putrezească. Poate chiar porunca de a nu-l muia în apă sugerează o măsură protectivă pentru brâu, pentru ca acesta să nu se degradeze. Brâul a stat în stâncă maxim trei luni. Nu e un timp suficient pentru ca acesta să putrezească. Cred că Ieremia a luat toate măsurile ca brâul să nu se deterioreze. Când Ieremia găsește brâul stricat este surprins:

- M-am dus la Eufrat, am săpat și am lăsa brâul din locul în care-l ascunsesem; *dar* iată că brâul nu mai era bun de nimic.

Cum de s-a deteriorat brâul așa de repede? Clima specială de la Eufrat? Puțin probabil. Mai degrabă prin intervenția divină a lui Dumnezeu. Ce a simțit Ieremia când a văzut brâul distrus? Cred că a fost surprins, cred că i-a părut rău și cred că nu l-a mai luat cu el să îl poarte. Ce a vrut Domnul să-i comunice prin această lecție? – iată marea întrebare. Domnul vine cu o explicație în versetele 9-11:

9. Așa vorbește Domnul: „**Așa** voi nimici *mândria lui Iuda* și mândria peste măsură de mare a Ierusalimului.

10. Poporul acesta este un popor rău: nu vrea să asculte cuvintele Mele, urmează pornirile inimii lui și merge după alți dumnezei, ca să le slujească și să se închine înaintea lor; de aceea *va ajunge întocmai ca brâul acesta care nu mai este bun de nimic!*

11. *Căci, cum se lipește brâul de coapsele unui om, așa Îmi lipisem Eu toată casa lui Israel și toată casa lui Iuda*, zice Domnul, ca să fie poporul Meu, numele Meu, lauda Mea și slava Mea; dar nu M-au ascultat.

Soarta brâului este deci asociată cu soarta poporului. Apoi, purtătorul brâului (Ieremia) este asociat cu Dumnezeu Însuși. Brâul a fost dus la Eufrat și acolo a pierit. Poporul va fi dus în robie în Babilon, lângă Eufrat. La fel cum brâul a fost distrus prin intervenția divină, la fel poporul va fi nimicit de însuși Dumnezeu; la fel cum brâul arătos, frumos de in a fost nimicit, la fel MÂNDRIA acestui popor va fi nimicită prin aducerea pedepsei. Poporul mândru care se laudă, poporul special al Domnului va fi dus în robie. Astfel mândria lui va fi nimicită și făcută de ocară. Acest lucru i se va întâmpla pentru că s-a dezlipit de Domnul ducându-se după alți dumnezei. La fel brâul pierise pentru că nu mai stătea pe coapsele lui Ieremia. Dumnezeu se alipise de Israel cu toată inima sa, la fel cum și Ieremia se atașase de acel brâu. Și la fel cum Ieremia nu dorea ca brâul să piară, nici Domnul nu i-ar fi dorit această soartă poporului. Dar spre

[Ieremia 13](#)

deosebire de brâu, poporul a ales să se dezlipescă de coapsele Domnului ducându-se la alți dumnezei, inclusiv la dumnezeii Babilionului și ai Eufratului. Și la fel cum Ieremia nu mai poartă un brâu stricat, la fel Domnul nu va mai rămâne în legământ cu Israel. Lecțiile pe care le poate înțelege Ieremia sunt deci complexe și diverse. Să enumerăm câteva posibile lecții:

- *După cum brâul dezlipit de tine a pierit, la fel și poporul dezlipit de Mine va pieri. Problema nu este la Mine, că nu aș fi vrut să protejez brâul, dar pentru că s-au dus după alți dumnezei s-au dezlipit de Mine. Și dezlipiți de Mine mor și ajung de nimic. Și Eu Însumi voi aduce judecata.*
- *După cum tu Ieremia nu vrei să mai porți un brâu stricat, nici Eu nu mai vreau acest lucru. Atunci de ce mijlocești să port în continuare pe Israel pe coapsele Mele?*
- *Ieremia să nu crezi că îmi vine ușor să fac acest lucru. După cum tu ai sperat că brâul nu va fi distrus, la fel și Eu sper să NU nimicesc brâul. Dar dacă ei persistă în mândria și idolatria lor, nu voi ezita să-l nimicesc, după cum nu am ezitat să-ți nimicesc brâul.*
- *Problema poporului e MÂNDRIA lui. Dar eu o voi nimici când îl voi duce în robie din pricina idolilor.*
- ***Ai grijă să nu fii surprins când voi aduce pedeapsa le fel cum ai fost surprins când ai găsit brâul nimicit. Ieremia, Eu voi aduce judecata până la capăt. Eu nu voi ezita! Ori cât de frumos era brâul, Eu l-am nimicit. Oricât de frumos și de ales ar părea acest popor, Eu nu voi ezita să-l nimicesc din pricina idolatriei!***

Care din aceste lecții a fost cea principală pentru Ieremia? Nu știu exact, dar ultima menționată în lista de mai sus mi se pare a fi cea principală. Vom analiza și legăturile cu restul capitolului. Se pare că Dumnezeu nu vrea ca Ieremia să fie *SURPRINS* atunci când judecata va veni. Această surpriză l-ar putea tulbura extrem de mult. Desigur rădăcina surprizei ar fi tocmai mândria sa, că nu a luat aminte la Cuvintele Domnului și a sperat la mântuire și vindecare când însuși Domnul hotărâse judecata. Pe de altă parte, punându-l să fie el purtătorul brâului, Domnul îl îndeamnă să empatizeze cu Cel care se alipise de casa lui Israel la fel cum se alipise Ieremia de brâul său. Dar vom vedea că Ieremia continuă să empatizeze doar cu poporul (vezi 13:17).

Dumnezeu insistă mult pe această lecție pe care i-o dă lui Ieremia. Cum spuneam, Ieremia avea timp să se gândească vreo patru luni la această experiență. Patru luni ca Ieremia să priceapă ceva. Ce anume? Că Dumnezeu era chiar hotărât să aducă judecata și că o va aduce și că NIMENI și NIMIC nu-L va îndupleca, după cum va spune clar în 13:14. Ieremia, în mândria sa, tot nu ia aminte la cuvintele Domnului și nu înțelege cât de gravă e situația, că vremea răbdării Domnului a ajuns la capăt, că paharul nelegiuirilor s-a umplut și că CHIAR a sosit vremea judecății. În lumina capitolul 15 (pe care de-abia aștept să-l studiez) se pare că problema cu interdicția mijlocirii nu era doar că atitudinea lui Ieremia era greșită, ci că chiar vremea mijlocirii trecuse. Dar vom vedea în capitolul 15.

Ieremia în mândria sa încă nu se sincronizează cu momentul istoric al judecății divine. Dar mândria sa derivă din mândria poporului în care a crescut. Și Domnul pentru a-l ajuta să-și vadă propria mândrie, îi vorbește despre mândria mult mai vizibilă a lui Israel. Căci următorul pasaj este despre mândria lui Israel.

13:12-22 - Israel va fi nimicit din pricina mândriei lui

Mândria lui Israel este evidențiată în 13:12. Expresia că toate vasele se vor umplea cu vin, este o expresie care în limbajul profetic poate însemna fie binecuvântarea din partea lui Dumnezeu (rodul viței etc.), fie pedeapsa din partea lui Dumnezeu (teascul mâniei Sale, un duh de amăgire, de rătăcire peste popor etc.). Poporul nu așteaptă tălmăcirea expresiei, ci ei spun: *Crezi că nu știm că toate vasele se vor umplea de vin, adică faptul că Dumnezeu ne va scoate din această criză economico-politică și ne va binecuvânta, căci suntem poporul Lui?* Dar nu la fel reacționase Ieremia în 11:5 când spusese *Amin, Doamne!?* Și nu la fel a crezut Ieremia că va găsi brâul nedeteriorat și că-l va putea lua înapoi? Iată deci mândria poporului nu este pentru Ieremia decât o oglindă ca să-și vadă propria mândrie. În mândria lor, ei cred că sunt bine și știu că va urma binecuvântarea. Nu au nevoie de lămuriri din partea lui Ieremia. Ei știu. Dar la fel ȘTIA și Ieremia, că situația nu e așa de gravă, că mai este har pentru popor.

Mă întrebam de ce Dumnezeu nu-i comunica direct lui Ieremia mustrarea. Dar îmi aduc aminte că i-a spus direct și ferm să nu mijlocească, adică l-a înștiințat că nu este pe poziția dorită de Domnul. Ieremia însă nu s-a smerit, ci în mândria lui a rămas pe poziția mijlocitorului. Și apoi Domnul în blândețea Sa i-a dat aceste mesaje pentru popor ca Ieremia să își poată cerceta inima. Lupta aprigă a eului pentru a-și apăra imaginea de sine e foarte puternică. De aceea, adesea Domnul recurge la pilde, pentru ca mesajul de cercetare să ajungă în timp, pas cu pas, la inima omului. Omul cu pricina trebuie să facă singur legătură. Or aceasta nu vine de la altul, ci de la el însuși, și deci e mai ușor de primit, căci nu altul i-a spus, ci el singur a văzut. Poate mesajele pentru popor sunt un fel de pilde pentru inima lui Ieremia.

v.14 este foarte important căci Domnul insistă că nimic nu-L va îndupleca să se oprească din mânia Sa:

- ***Nu-i voi cruța, nu voi avea milă de ei, nu Mă voi îndura de ei, nimic nu Mă va împiedica să-i nimicesc.***

Mesajul era pentru Ieremia în primul rând. Dar oare a auzit Ieremia? Căci în capitolul 14 din nou mijlocește!

Ieremia vine cu o intervenție în v.15-17. El este de acord cu mesajul pentru popor și le spune să nu fie MÂNDRI, dar el nu primește mesajul pentru sine, și anume că el însuși este mândru. Și în v.17 plânge din nou pentru turma Domnului care este dusă în robie... Dar Ieremio, de ce nu plângi pentru inima Domnului atât de rănită de păcatele și mândria poporului?

În v.18-19 este un mesaj pentru împărat și împărăteasă. Se pare că mesajul este pentru Iosia și este totuși înainte de găsirea cărții Legii. Domnul îl cheamă pe Iosia să se smerească și să șadă pe pământ, căci judecata e gata să se împlinească. Iosia, entuziasmat de reformă, este și el mândru și nu ia seama la cuvintele Domnului. El nu percepe cât de gravă este situația lui Israel. Smerirea sa la pământ înaintea Domnului are loc doar după găsirea cărții Legii Domnului. Smerirea lui Iosia nu a putut anula judecata, dar nenorocirile nu au venit în timpul vieții lui. De asemenea profeția poate viza și funcția de ÎMPĂRAT al lui Iuda, și mesajul să aibe în vedere toți ultimii împărați ai lui Iuda. După Iosia, toți aceștia au gustat din pedeapsa Domnului și au văzut cum li s-a dus din turmă în robie și cum împărații străini cu care încercau tot felul de alianțe, au fost puși mai mari peste ei. Nu doar turma e mândră, dar și păstorii turmei sunt plini de mândrie. Mândria atrage duhuri de rătăcire și de amăgire. Din pricina mândriei lor Domnul Însuși îi va umple de **BETIE**. Domnul îi va UMPLE pe toți de un duh de amăgire, începând cu împărații care stau pe scaunul de domnie al lui David, continuând apoi cu preoții și proorocii și sfârșind cu TOȚI locuitorii Ierusalimului. În ce a constat această beție? În faptul că au crezut în continuare că sunt poporul Domnului și că Domnul îi va proteja și în faptul că s-au tot răscolat împotriva împăratului Babilonului. Pentru că s-au răscolit, Nebucadnețar a venit și i-a nimicit. Mesajul de revoltă împotriva Babilonului și de încredințare că Domnul îi va izbăvi era susținut de preoți și de prooroci.

V.22 ne arată că rătăcirea va fi așa de mare încât chiar în momentul judecării poporul va fi nedumerit și se va întreba: *Pentru ce mi se întâmplă lucrul acesta?* Cu alte cuvinte, el va fi atât de orb și luat așa de mult prin surprindere de judecată încât vor întreba: *De ce, Doamne?* Această surpriză este reluată de Mântuitorul în predica de pe munte. În capitolul 7 din Matei ne arată că la judecată mulți sunt surprinși și se apără zicând: *Dar nu am scos noi draci în Numele Tău?* Dar Isus le va răspunde: *Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea.*

13:23-27 – Nici o șansă pentru popor... și totuși o șansă

Ultimul pasaj aduce în atenția noastră un mare paradox. Iuda este învinovățită pentru curviile ei cele multe. Și-a pus încrederea în minciună, respectiv în idoli care nu sunt nimic, și L-a înșelat pe singurul Dumnezeu adevărat. Curviile ei sunt mari și multe și de aceea Domnul este hotărât să îi dea judecata ca unei curve. Domnul o va face de ocară. Îi va ridica poalele și va face să i se vadă rușinea. Domnul va spulbera masca falsei religiozități a lui Iuda judecând-o fără milă înaintea popoarelor. Nimic pare să nu mai poată opri mânia lui Dumnezeu, așa cum Domnul precisase deja în 13:14. Totuși, POCĂINȚA autentică a poporului putea opri mânia Domnului, după cum am văzut în cap.3 și după cum vom vedea și mai clar în cap.18. Dar marea întrebare care se naște este dacă poporul se mai putea pocăi, dacă Ieremia putea face ceva pentru a sprijini procesul pocăinței lor sau dacă poporul era atât de împietrit încât pocăința era posibilă doar teoretic? Versetul 23 pare să sugereze tocmai o stare de împietrire iremediabilă:

- Poate un Etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?

Poporul fusese de viță nobilă, dar acum ajunsese într-o stare în care schimbarea către bine părea imposibilă. Totuși v.27 se încheie astfel:

- Vai de tine, Ierusalime! Nu vrei să te curăți? Cât vei mai zăbovi?

Pe de o parte Domnul le spune că ei nu pot să se schimbe spre bine, pe de altă parte le cere să se curețe ca să nu aducă judecata. Cum se explică acest paradox? Iată două posibile interpretări:

- Împietrirea poporului era iremediabilă. Chemările la pocăință arată disponibilitatea lui Dumnezeu de a ierta orice și în orice moment dacă apare pocăința autentică. Dar pocăința nu putea să apară. Inima lui Dumnezeu nădăjduiește împotriva oricărei nădejdi și cheamă la pocăință și-și arată disponibilitatea de a ierta tot. Dar în mod practic pocăința națională a lui Iuda nu mai poate avea loc din pricina unei împietririi iremediabile. Poporul a comis păcatul cu voia, hula împotriva lui Dumnezeu, și la fel ca generația din Numeri a căzut într-o împietrire iremediabilă. Astfel, slujba lui Ieremia devine importantă pentru neamuri. El anunță neamurile de judecata poporului lui Dumnezeu de către Dumnezeu, și astfel pregătește înălțarea numelui Domnului peste popoare prin nimicirea Ierusalimului și a Templului.
- Împietrirea poporului nu era iremediabilă. Pocăința națională putea să aibe loc. Însă această schimbare nu putea avea loc prin strădaniile omenești ale poporului de a se schimba în bine și nici prin strădaniile omenești ale lui Ieremia. Era nevoie de puterea nemărginită a lui Dumnezeu. Doar prin această putere pocăința era posibilă.

Acest paradox ne conduce către inima cărții Ieremia. Cele două variante de mai sus nu pot sta la aceeași masă. Au elemente comune, dar ori este una ori este alta. Mesajul cărții Ieremia îl vom descoperi când vom ști care din cele două variante de mai sus este cea adevărată. Capitolele 14 și 15 ne vor da o primă lumină în acest sens. De aceea, ne vom grăbi să le studiem.

Acum înclin spre varianta a) căci Domnul a spus clar că DUPĂ Manase, Iuda ca NAȚIUNE e sortită pieirii. Acest mesaj îi este confirmat și lui Iosia. Reforma lui Iosia arată că poporul este într-o stare de împietrire iremediabilă. Cel mai mare reformator al lui Iuda nu reușește să trezească poporul. Pedepsa doar se amână. Ieremia este numit prooroc al NEAMURILOR. Acest lucru este în perfectă armonie cu varianta a). El nu poate aduce poporul la pocăință, dar poate da o șansă la pocăință neamurilor care vor asista la judecarea poporului Israel.

Deja întrezărim paralele fascinante cu istoria Bisericii. La fel ca Israel, Biserica nu a reușit să ducă Evanghelia la marginile pământului pe linia ascultării și a binecuvântării. Oare se

[Ieremia 13](#)

va repeta istoria? Oare Domnul o va duce El Însuși pe linia judecății? Oare o va face judecând Biserica apostată înaintea tuturor neamurilor? Și oare în acest demers va conlucra cu rămășița credincioasă, la fel cum a conlucrat cu Iuda? Cartea Apocalipsa pare să ne sugereze exact acest lucru. Curva cea mare coabitează cu fiara. Dar apoi fiara o nimicește în ochii tuturor popoarelor. În acest tabloul un rol îl are rămășița credincioasă care nu se închină fiarei, care susține lucrarea celor doi proroci care se vor confrunta cu fiara. Oare acesta e rolul cărții Apocalipsa în canonul Noului Testament? Domnul a dat Bisericii primare pe cei 12 apostoli și pe Pavel. Dar multe din aceste Biserici s-au abătut repede de la Domnul. În Apocalipsa, 5 din 7 Biserici sunt pe cale să fie lepădate. Epistolele lui Pavel ne arată că adesea după plecarea lui bisericile plantate de el se abăteau de la Domnul. Marea Trimitere nu putea fi împlinită de un om, trebuia împlinită de Biserică. Oare Apocalipsa anticipează ceea ce se vedea și din sec.1, și anume că Biserica nu va reuși să ducă Evanghelia la marginile pământului pe linia ascultării, că va fi nevoie să intervină Dumnezeu cu al doilea plan pentru ca mandatul să se îplinească, ȘI Că Biserica nu va face decât să repete istoria necredincioasei Iuda?

Interesant că Pavel și-a împlinit misiunea înainte de anul 70. În anul 70 Dumnezeu judecă din nou Ierusalimul înaintea popoarelor. Dar au reacționat acestea ca popoarele din vremea nimicirii Ierusalimului de către Nebucadnețar? Dincolo de planul Domnului cu Biserica dintre Neamuri, a mai fost un alt Ieremia al secolului întâi care să pregătească NEAMURILE pentru căderea Ierusalimului? A fost Pavel acest Ieremia? Pavel în lucrarea sa a anunțat Neamurile și de pedepsirea Ierusalimului? Epistolele lui Pavel ne arată clar că în mesajul său el arăta că propriul său popor l-a respins pe Mesia și că în cele din urmă va fi judecat. Voi da doar un singur exemplu:

14. Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu, care sunt în Hristos Isus, în Iudeea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele pe care le-au suferit ele din partea iudeilor.

15. Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași tuturor oamenilor,

16. căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mântuite. Astfel ei totdeauna pun vârf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu!

(1 Tes.2:14-16)

Și acum îmi aduc aminte de dezbaterile noastre din Matei 24, și anume: de ce după anunțarea judecării Ierusalimului urmează revenirea lui Mesia? Dacă judecarea lui Israel din anul 70 prefigurează de fapt judecarea Bisericii apostate (curvei celei mari din Apocalipsa), după care chiar va urma revenirea lui Mesia?

Astfel fuga evreilor din Ierusalim ar prefigura delimitarea adevăraților credincioși de biserica apostată. Și una din curvia acestei Biserici e tocmai relația cu Fiara, cu Împărățiile, cu Statul. Căci curva șade la început pe Fiară. Apoi Fiara o va distruge. Căci înainte de judecarea Curvei celei mari, iată ce cere Domnul rămășiței credincioase a Bisericii:

1. După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.
2. El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte;
3. pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniaei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.”
4. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!
5. Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

(Apoc.18:1-5)

Dar ce înseamnă a ieși din mijlocul ei? Desigur o delimitare de păcatele ei. Dar oare nu e vorba și de ceva foarte practic cum a fost și pentru creștinii care au fugit din Ierusalim? Acești creștini trebuiau să se delimiteze de păcatele Ierusalimului apostat, dar puteau rămâne o vreme în Ierusalim. Dar a venit vremea când trebuiau să fugă fizic din Ierusalim. Și trebuiau să o facă repede. Semnul era: urâciunea pustirii pusă în Locul Sfânt. Mă gândesc că pentru rămășița credincioasă a Bisericii e la fel. Delimitarea de păcatele Bisericii apostate trebuie să fie un mod de viață. Dar va veni o vreme când va trebui foarte practic să se delimiteze de Biserica apostată. Și această vreme va fi arătată tot de Urâciunea pustirii pusă în Locul Sfânt sau de Intrarea omului fărădelegii în Templul lui Dumnezeu. Aceasta va veni probabil tot pe linia lui Constantin cel Mare. El va seduce Biserica oferindu-i resurse, bogăție, putere. Dar astfel va intra în ea controlând-o. Atunci va fi semnul că trebuie să fugim din Babilon adică să dispărem oficial ca Biserica și să funcționăm doar în ascuns, ca Biserica under-ground, în afara Legii, ca Biserica din China de exemplu. E interesant că înainte de căderea Ierusalimului Templul a fost profanat. Dar nu prin aducerea unui idol sau jertfirea unei scoafe așa cum se întâmplase pe vremea lui Antiohus Epifanes, ci prin faptul că a fost vărsat sânge de om în Templu, căci una din grupările de tâlhari își făcuse din curțile Templului cazemată. Or aici ar fi tot amestecarea Templului în luptele politice pentru puterea din Ierusalim. Motivul ieșirii din Babilon, va fi același ca cel al fugii din Ierusalim: ca să nu fim pedepsiți împreună cu ea și ca Evanghelia să fie dusă la toate popoarele. Biserica autentică nu va fi nimicită împreună cu curva cea mare. Ea va asista la nimicirea curvei celei mari, iar nimicirea curvei de către fiară va fi un semn pentru Biserica vie

că izbăvirea finală e aproape. De asemenea, ea nu se va lăsa sedusă de fiară, ci va sprijini lucrarea celor doi prooroci care se vor confrunta cu fiara. Dacă cetatea cea mare nu e de fapt Ierusalimul, ci Biserica apostată prefigurată de Ierusalimul apostat înseamnă că mărturia acestora nu va trebui să aibă loc la Ierusalimul fizic. De asemenea, trupurile lor moarte nu vor trebui să zacă la Ierusalimul fizic, deși nu este exclusă nici această variantă.